

Nr 102.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående viss pensionsrätt för f. d. kaptenen L. O. A. Liberg; given Stockholms slott den 12 februari 1932.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

A. Rundqvist.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 februari 1932.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Rundqvist:

Kaptenen vid fortifikationen *Lars Olof Axel Liberg*, född den 20 juli 1877, beviljades från och med den 21 juli 1927, då han uppnått stadgad pensionsålder, i vanlig ordning avsked från sin beställning såsom kapten vid fortifikationen samt tillades vederbörliga pensionsförmåner, varom brev till direktionen över arméns pensionskassa utfärdades. Enligt gällande bestämmelser inträdde Liberg samtidigt såsom kapten i fortifikationenens reserv.

Bihang till riksdagens protokoll 1932. 1 saml. 80 häft. (Nr 102.) 336 32 1

På order av chefen för Svea ingenjörkår ägde i mars månad 1927 granskning rum utav förvaltningen av det vid kåren fast anställda manskapets postsparbanksmedel under tiden från och med den 1 januari 1926. Vid denna granskning framkommo åtskilliga anmärkningar i fråga om kårens 6. kompani. Sedan den över granskningen avgivna rapporten delgivits Liberg, som under ifrågavarande tid varit chef för 6. kompaniet, medgav Liberg i förklaring till kårchefen, att han under nämnda tid i vissa fall gjort uttag av manskapets postsparbanksmedel utan att begäran därom framställts av vederbörande och utan att tillstånd till uttagen begärts och erhållits hos kårchefen, ävensom att han i en del fall underlåtit att insätta av avlöningen innehållna sparbanksmedel inom föreskriven tid. Förhör höllos därefter med vissa av det stamanställda manskapet samt med Liberg.

Genom beslut den 27 april 1927 ålade kårchefen, under åberopande av 130 § strafflagen för krigsmakten, Liberg för försummelse och oförstånd i fullgörande av tjänsteplikter disciplinstraff av vaktarrest i fem dagar. Detta straffbeslut vann laga kraft.

Efter det riksdagens militieombudsman tagit del av handlingarna i berörda disciplinmål samt på militieombudsmannens föranstaltande ytterligare utredning verkställdts beträffande Libergs handhavande av ifrågakomna medel, lät militieombudsmannen i juni 1930 ställa Liberg under åtal inför regementskrigsrätten vid Svea ingenjörkår för förskingring av i tjänsten såsom kompanichef omhänderhavda medel m. m.

Genom utslag den 1 november 1930 dömde krigsrätten Liberg jämlikt 129 § strafflagen för krigsmakten, jämförd med 25 kap. 16 § allmänna strafflagen, att för uppsåtlig förbrytelse i tjänsten böta 200 kronor.

Krigshovrätten, där besvär anfördes dels av överkrigsfiskalsämbetet, efter uppdrag av militieombudsmannen, dels av Liberg, utlät sig i utslag den 14 april 1931: I målet vore upplyst, dels att Liberg i fråga om de av manskapets avlöning innehållna belopp, som skolat insättas i postsparbanken i början av augusti, september och oktober 1926, icke verkställt insättning förr än den 23 oktober 1926, samt att Liberg beträffande sådana insättningar, som bort göras i början av november och december månader samma år, inlevererat beloppen i banken först den 22 nämnda december, dels ock att Liberg under år 1926 och början av år 1927 å manskapets konton i postsparbanken gjort ett stort antal uttag, utan att vederbörande räkningshavare därom framställt begäran. I målet vore vidare utrett, att Liberg vid särskilda tillfällen under sistnämnda tid i postsparbanken verkställt extra insättningar, i huvudsak av enskilda medel — av vilka insättningar den sista ägt rum den 8 mars 1927, efter det Libergs handhavande av manskapets vid 6. kompaniet postsparbanksmedel särskilt uppmärksamrats av vederbörande militärbefäl, och uppgått till ett sammanlagt belopp av 3,578 kronor, så att räkningarna efter denna insättning kommit att utvisa manskapets tillgodohavanden å belopp som vederbort — och måste det på grund av vad sålunda och i övrigt förekommit antagas, att summan av vad Liberg utan begäran från manskapets sida tid efter annan uttagit å

dess postsparbanksräkningar tillsammans med för insättning i postsparbanken avsedda lönebelopp, vars insättning på sätt ovan angivits under avsevärd tid fördröjts, uppginge till åtminstone 3,578 kronor; och enär vad Liberg i målet uppgivit därom, att de penningmedel, han på sätt ovan angivits obehörigen innehållit eller från postsparbanken uttagit, antingen utlämnats till manskapet eller i den mån så ej skett förvarats i kompaniets kassaskåp, med hänsyn till utredningen i målet icke förtjänade tilltro, samt på grund härav och med avseende å vad i övrigt i målet förekommit Liberg måste anses lagligen förvunnen att hava tillgripit och för egen räkning använt nyssnämnda av honom i tjänsten för redovisning emottagna penningar, vilka emellertid finge anses hava blivit av honom genast ersatta, men vad härutöver i målet lagts Liberg till last icke vore av beskaffenhet att utöver ansvar för förskingring medföra särskilt ansvar, alltså och då det av kårchefen den 27 april 1927 meddelade straffbeslutet icke utgjorde hinder för bestraffning av ifrågavarande förskingringsbrott, prövade krigshovrätten, med avslag å Libergs ändringssökande, i anledning av överkrigsfiskalsämbetets fullföljda talan lagligt att, med ändring av krigsrättens utslag, i så måtto bifalla samma talan, att Liberg, som icke vidare vore i besittning av det ämbete, vari han sig förbrutit, jämlikt 115 § strafflagen för krigsmakten samt 25 kap. 11 § och 2 kap. 17 § allmänna strafflagen, jämförda med 4 kap. 3 § sistnämnda lag, dömdes för förskingring av medel, som han i sin tjänst omhänderhaft för krigsmaktens räkning, att hållas i fängelse i två månader.

I krigshovrättens utslag yrkade Liberg ändring samt anhöll därvid tillika, att därest han icke skulle bliva befriad från fängelsestraff jämlikt 25 kap. 11 § och 2 kap. 17 § allmänna strafflagen, Kungl. Maj:t av nåd ville låta honom bibehållas vid hans rätt till pension och fyllnadspension.

Till stöd för sin nådeansökan åberopade Liberg, bland annat, att han hade försörjningsskyldighet mot hustru, som varken ägde någon som helst förmögenhet eller hade någon inkomst av arbete, en 20-årig son, som tills vidare blott hade en inkomst av 150 kronor i månaden, samt en 10-årig son. Själv innehade Liberg tillfällig anställning hos enskild person och åtnjöte härför en inkomst, som icke kunde beräknas till högre belopp än 3,000 kronor om året.

I utslag den 26 september 1931 fann Kungl. Maj:t ej skäl göra annan ändring i krigshovrättens utslag än att med avseende å omständigheterna i målet Libergs straff bestämdes till allenast böter 500 kronor. Vidkommande den av Liberg gjorda ansökingen angående rätt till pension och fyllnadspension fann Kungl. Maj:t densamma icke vara av beskaffenhet, att högsta domstolen hade att däröver avgiva yttrande; och förordnades i följd härav, att handlingarna i målet skulle överlämnas till vederbörande statsdepartement.

I en till försvarsdepartementet ingiven, den 28 september 1931 dagteknad skrivelse har Liberg anhållit, att även för det dämera inträffade fallet, att han slutligt ådömts böter, Kungl. Maj:t måtte bifalla hans nådeansökan.

Enligt det i samband med Libergs avsked utfärdade pensionsbrevet tilllade Kungl. Maj:t honom *dels* 600 kronor pension i femte klassen av arméns pensionskassa, *dels ock* en fyllnadspension av 2,120 kronor jämte 1,270 kronor pensionsförbättring och 522 kronor pensionsförhöjning från därtill anvisade statsmedel, att med tillsammans 4,512 kronor tillträdas från och med den 21 juli 1927.

I anledning av det Liberg ådömda straffet förklarade genom beslut den 30 september 1931 direktionen över arméns pensionskassa — jämlikt kungörelsen den 24 maj 1918 (nr 353) om ändrad lydelse av kungörelsen den 25 maj 1900 angående bestämmelser om förlust av pensionsrätt eller pension för den, som blivit från innehavande tjänst avsatt eller förklarats hava gjort sig till avsättning skyldig — Liberg från och med den 1 oktober 1931 förlustig alla hans av statsmedel utgående pensionsförmåner, och skulle alltså från och med samma dag den årliga pensionen till Liberg utgå med ett belopp av allenast 600 kronor i femte klassen av arméns pensionskassa utan rätt för Liberg att därå åtnjuta vare sig ny pension enligt kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 280) eller dyrtidstillägg.

Hörd över Libergs ansökningar har *direktionen över arméns pensionskassa* i utlåtande den 7 oktober 1931 framhållit, att direktionen ansåge Libergs förlust för återstående livstid av de av statsmedel utgående pensionsförmånerna såsom extra straffpåföljd icke stå i rimligt förhållande till det utmätta straffet, 500 kronors böter. Med hänsyn härtill och då vidare Liberg, vars ekonomiska förhållanden vore mycket svåra, hade försörjningsplikt mot hustru och barn, hemställde direktionen, att Kungl. Maj:t måtte av nåd medgiva Liberg rätt att från och med den 1 oktober 1931 återfå de av statsmedel utgående pensionsförmånerna.

Även *statskontoret*, som den 26 oktober 1931 avgivit utlåtande i ärendet, har funnit, att Liberg — jämlikt förut omförmälda kungörelse den 24 maj 1918 (nr 353) — förverkat rätten till de av statsmedel utgående pensionsförmånerna men också ansett, att denna påföljd, som för Liberg innebure en förlust av 3,912 kronor om året, oberäknat dyrtidstillägg, icke stode i rimlig proportion till det honom ådömda straffet, 500 kronors böter. Det ville därför synas statskontoret, att sådana omständigheter här föreläge, att Liberg borde kunna medgivas rätt att återfå de förmåner, han sålunda gått förlustig. Härtill vore emellertid riksdagens medverkan erforderlig. Statskontoret, som anslöte sig till vad direktionen över arméns pensionskassa i ärendet anfört, hemställde därför, att Kungl. Maj:t måtte hos riksdagen utverka medgivande för Liberg att, räknat från och med den 1 oktober 1931, återfå samtliga de med hans pension från arméns pensionskassa förenade, av statsmedel utgående pensionsförmåner.

Tidigare funnos för arméns vidkommande bestämmelser om förlust av pensionsrätt meddelade i de av Kungl. Maj:t, i överensstämmelse med riksdagens beslut, enligt cirkulär till generalbefälhavarne i militärdistrikten m. fl. angående ny pensionsreglering för armén den 22 juni 1877 (S. F. nr 22

sid. 1) fastställda och i huvudsak alltjämt gällande grunder för pensioneringen av arméns befäl och underbefäl med vederlikar. I punkt 10 av cirkuläret stadgades sålunda, att den, som efter laga rannsaking och dom blivit förvunnen till sådant brott, som medförde förlust av medborgerligt förtroende, skulle från och med månaden näst efter den, då domen vunnit laga kraft, även vara förlustig sin rätt till åtnjutande av pension med fyllnadspension. Huruvida åter den, som, utan att förlora medborgerligt förtroende, bleve genom dom skild från tjänstebefattning, med vilken rätt till fyllnadspension, enligt nämnda pensioneringsgrunder, vore förenad, skulle därigenom hava förverkat rätt till denna fyllnadspension, skulle i varje fall komma att bero på Kungl. Maj:ts prövning.

I proposition nr 27 till 1898 års riksdag föreslogs sådan ändrad lydelse av senare delen av punkt 10 i nyssnämnda cirkulär, att till Kungl. Maj:ts avgörande i varje särskilt fall skulle hänskjutas jämväl fråga, huruvida fyllnadspension skulle tillkomma den, som efter erhållet avsked blivit, utan att ådömas förlust av medborgerligt förtroende, dömd till straff jämlikt 2 kap. 17 § strafflagen. I skrivelse den 13 maj 1898, nr 80 punkt 3, yttrade riksdagen, bland annat, att riksdagen, som ansåge, att ovillkorlig förlust av rätt till fyllnadspension borde stadgas för den, som genom laga kraft ägande beslut blivit avsatt från syssla, med vilken rätt till fyllnadspension vore förenad, eller, efter erhållet avsked, förklarats hava gjort sig till avsättning skyldig, hade av sådan anledning icke kunnat finna Kungl. Maj:ts nyssberörda förslag innefatta i detta avseende tillfyllestgörande föreskrifter. Riksdagen finge alltså anmäla, att Kungl. Maj:ts ifrågavarande framställning icke av riksdagen bifallits. Därjämte anhöll riksdagen, att Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till ändringar i de militära pensioneringsbestämmelserna i det av riksdagen angivna syftet, eventuellt jämväl avseende motsvarande bestämmelser för alla klasser av ämbets- och tjänstemän samt betjänter, vilkas pensionering delvis eller i sin helhet bestredes av allmänna medel.

I proposition nr 83 till 1900 års riksdag föreslog därefter Kungl. Maj:t riksdagen att besluta, att pension eller fyllnadspension av statsmedel icke skulle tillkomma den, som genom domstols eller vederbörande myndighets beslut blivit avsatt eller för fel eller försummelse i tjänsten avskedad från tjänstebefattning, med vilken rätt till sådan pension eller fyllnadspension vore förenad, ej heller den, som efter erhållet avsked från dylik befattning blivit genom i vederbörlig ordning meddelat beslut dömd medborgerligt förtroende förlustig eller, i stället för till avsättning, dömd till straff jämlikt 2 kap. 17 § strafflagen; och skulle i dessa fall pensionsrätten anses vara förverkad vid den tid, berörda beslut vunnit laga kraft; dock att i fråga om ämbets- eller tjänstemän, vars pensionering bestredes av medel från kabinetts- eller konsulskassan, pensionsrätten icke skulle anses förverkad, med mindre Kungl. Maj:t förklarar sådan påföljd böra inträda; samt att, beträffande huru i förenämnda fall förfaras borde i fråga om pension, vartill någon på grund av anställning i statens tjänst eller eljest kunde vara berättigad från anstalt,

som av staten understöddes, skulle gälla vad i reglementet för varje särskild sådan anstalt vore eller framdeles kunde vara stadgat.

Uti skrivelse den 14 maj 1900 (nr 80, punkt 6) yttrade riksdagen följande. Vad Kungl. Maj:t föreslagit beträffande förlust uti ifrågavarande fall av pension eller fyllnadspension, som utginge av statsmedel, syntes riksdagen motsvara vad riksdagen uti sin skrivelse av den 13 maj 1898 åsyftat. Vad därefter vidkomme de pensioner, vilka utginge från kassor, som endast till en del underhölls av statsmedel och vilkas pensionsväsende till en annan, kanske betydligare del vore grundat på bidrag av delägarna, ansåge riksdagen väl, att fullständig förlust av dylik pension vid nu ifrågavarande fall icke borde från statens sida påyrkas. Dock syntes det riksdagen, som om lämpligen beträffande så stor andel av sistnämnda pensioner, som kunde anses motsvara det av vederbörande pensionsanstalt åtnjutna statsunderstödet, enahanda bestämmelser borde bliva gällande som för de uteslutande av statsmedel utgående pensioner och fyllnadspensioner, och ansåge riksdagen det vara önskvärt, att såvitt sådant kunde vara möjligt, detta finge efter hand bliva i vederbörlig ordning stadgat uti pensionsanstalternas reglementen. Under dåvarande förhållanden hade riksdagen ansett sig böra bifalla Kungl. Maj:ts förslag jämväl i denna del. Kungl. Maj:ts framställning hade alltså av riksdagen bifallits.

Den 25 maj 1900 utfärdades kungörelse i ämnet (nr 42), och genom kungörelse den 24 maj 1918 (nr 353) erhöilo ifrågavarande bestämmelser den ändrade lydelse, som betingades därav att straffpåföljden förlust av medborgerligt förtroende ersatts med påföljd enligt 2 kap. 19 § allmänna strafflagen. Sistnämnda för arméns vidkommande alltjämt gällande kungörelse har följande lydelse:

»Pension eller fyllnadspension av statsmedel må icke tillkomma den, som genom domstols eller vederbörande myndighets beslut blivit avsatt eller för fel eller försummelse i tjänsten avskedad från tjänstebefattning, med vilken rätt till sådan pension eller fyllnadspension är förenad, ej heller den, som efter erhållet avsked från dylik befattning blivit genom i vederbörlig ordning meddelat beslut dömd till straffpåföljd, vilken utestänger från behörighet och rättigheter, som omförmälas i 2 kap. 19 § strafflagen, eller, i stället för avsättning, till straff jämlikt 2 kap. 17 § strafflagen; skolande i dessa fall pensionsrätten anses vara förverkad vid den tid, berörda beslut vunnit laga kraft; dock att i fråga om ämbets- eller tjänsteman, vars pensionering bestrides av medel från kabinetts- eller konsulskassan, pensionsrätten icke skall anses förverkad, med mindre Konungen förklarar sådan påföljd böra inträda.

Beträffande huru i de fall, som i föregående punkt omförmälas, förfaras bör i fråga om pension, vartill någon på grund av anställning i statens tjänst eller eljest må vara berättigad från anstalt, som av staten understöddes, skall gälla vad i reglementet för varje särskild sådan anstalt är eller framdeles må varda stadgat.»

Såsom komplement till dessa bestämmelser innehåller, vad armén beträffar, § 54 mom. 4 i gällande, av Kungl. Maj:t fastställda reglemente för arméns pensionskassa den 26 februari 1904 (nr 9) — från vilken kassa pension, den så kallade kassapensionen, till väsentlig del beredes av kassans egna medel — följande stadgande:

»Den, som efter laga rannsaking och dom blivit förvunnen till sådant brott, som medför förlust av medborgerligt förtroende, skall från och med månaden näst efter den, då domen vunnit laga kraft, även vara förlustig sin rätt till pensions åtnjutande från denna kassa. Direktionen tillkommer häröver meddela utslag.»

Då en omorganisation av det militära pensionsväsendet sedan lång tid varit ifrågasatt, hava ändringar av mera formell art i gällande pensioneringsbestämmelser av praktiska skäl så vitt möjligt undvikits. Sålunda kvarstår nyssberörda stadgande i reglementet för arméns pensionskassa med oförändrad lydelse, oaktat genom under år 1918 verkställd lagändring den i 2 kap. 19 § strafflagen omförmälda påföljd trätt i stället för påföljden förlust av medborgerligt förtroende, men äger stadgandet med hänsyn till innebörden av sagda lagändring givetvis tillämplighet även i fall, då påföljd enligt 2 kap. 19 § strafflagen ådömes.

Av det anförda framgår, att en tjänsteman, som pensioneras enligt de för armén gällande bestämmelser, varder, därest han dömes till avsättning eller, i stället för avsättning, till straff jämlikt 2 kap. 17 § strafflagen, förlustig rätten till pension i sin helhet, för det fall att jämväl påföljd enligt 2 kap. 19 § allmänna strafflagen ådömes, men eljest till den del av pensionen, som utgår uteslutande av statsmedel.

I detta sammanhang torde få erinras om vad som i nu förevarande hänseende gäller inom andra statliga förvaltningsområden. I 14 § av lagen den 11 oktober 1907 (nr 85) angående civila tjänstinnehavares rätt till pension stadgas — med den lydelse författningsrummet i samband med vanfrestsstraffets borttagande fått genom lagen den 24 maj 1918 (nr 350) — att, därest pensionstagare blivit dömd till straffpåföljd, vilken utestänger från behörighet och rättigheter, som omförmälas i 2 kap. 19 § strafflagen, eller, i stället för avsättning, till straff enligt 2 kap. 17 § strafflagen, skola, efter det sådant beslut vunnit laga kraft, två tredjedelar av pensionen anses förverkade och pensionen alltså utgå med endast en tredjedel av det ursprungliga beloppet. Härvid antages den del av pensionen, som beräknas härleda sig från delägaravgifter, utgöra en tredjedel av pensionens hela belopp. Motsvarande bestämmelse återfinnes i 31 § av lagen den 4 juni 1920 (nr 254) angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk. Där stadgas nämligen, att, därest pensionstagare blivit dömd som nyss sagts, statspension ej må utgå till honom; och enligt samma lag skola av där angivna pensionsunderlag två tredjedelar anses utgöra statspensionsunderlag och en tredjedel avgiftspensionsunderlag.

En jämförelse i ifrågavarande avseende mellan de olika pensioneringsbestämmelserna giver alltså vid handen, att de för den civila förvaltningen och kommunikationsväsendet gällande bestämmelserna hava en mindre sträng innebörd så till vida, att enligt dessa alltid en tredjedel av pensionsbeloppet må utgå till pensionstagare, varemot, enligt bestämmelserna för armén, förlust av hela pensionen inträder för pensionär vid fall av straffpåföljd enligt 2 kap. 19 § strafflagen, och i fall då pensionen icke helt indrages, utgår allenast så stor del därav, som enligt vederbörligt kassareglemente finnes upptagen i pensionsstaten och som närmast anses svara mot erlagda pensionsavgifter. Denna del, den så kallade kassapensionen, utgör exempelvis för en kapten 600 kronor om året. Beloppets relativt ringa storlek får ses mot bakgrunden av den jämförelsevis låga pensionsåldern och den därav följande långa pensionstiden för dylika militära tjänstemän, vilket måste medföra, att de erlagda personliga avgiftsbidragen icke förslå att täcka mer än en förhållandevis ringa del av pensioneringskostnaden.

Till ledning vid bedömandet av Libergs ansökning må slutligen framhållas, att framlagda förslag rörande det militära pensionsväsendets omläggning åsyftat åvägabringande av likformighet i möjligaste mån med det civila pensionsväsendet. I överensstämmelse härmed har i fråga om förverkande av pension i fall som det nu förevarande föreslagits förlust av två tredjedelar av hela pensionens belopp, oavsett i vad mån pensioneringskostnaden för den bibehållna tredjedelen därvid kunde anses täckt med de av vederbörande erlagda avgifter.

Departementsschefen.

Såsom av det anförda framgår har Liberg, vid uppnådd pensionsålder, beviljats avsked från och med den 21 juli 1927 från sin beställning såsom kapten vid fortifikationen, därvid han av Kungl. Maj:t tillagts *dels* 600 kronor pension i femte klassen av arméns pensionskassa, *dels ock* en fyllnadspension av 2,120 kronor jämte 1,270 kronor pensionsförbättring och 522 kronor pensionsförhöjning från därtill anvisade statsmedel, att med tillsammans 4,512 kronor tillträdas från och med den 21 sagda juli. Sedermera har Kungl. Maj:t genom utslag den 26 september 1931 — jämlikt 115 § strafflagen för krigsmakten samt 25 kap. 11 § och 2 kap. 17 § allmänna strafflagen jämförda med 4 kap. 3 § sistnämnda lag — dömt Liberg för förskingring av medel, som han i sin tjänst som kapten vid fortifikationen omhänderhaft för krigsmaktens räkning, att böta 500 kronor. Med tillämpning av för armén gällande pensionsbestämmelser har direktionen för arméns pensionskassa på grund av sagda utslag förklarat Liberg från och med den 1 oktober 1931 förlustig alla hans av statsmedel utgående pensionsförmåner, i följd varav alltså från och med samma dag pensionen till Liberg utgår med ett årligt belopp av allenast 600 kronor i 5. klassen av arméns pensionskassa utan rätt för Liberg att härå åtnjuta vare sig ny pension enligt kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 280) eller dyrtidstillägg. Liberg har sålunda av sina pensionsförmåner för innehavd kaptensbeställning gått förlustig 3,912 kronor om året, dyrtidstillägg oberäknat. I likhet med de i ärendet hörda myndig-

heterna finner jag, att denna påföljd är alltför hård i förhållande till det straff, som ådömts Liberg. Vad i ärendet förekommit synes mig dock icke böra, såsom myndigheterna förordat, föranleda därtill, att Liberg medgives återfå samtliga de pensionsförmåner, vilka han förklarats förlustig. Föreliggande förhållanden synas mig närmast påkalla åtgärd i syfte, att Liberg — i överensstämmelse med vad som gäller i motsvarande fall inom den civila förvaltningen och kommunikationsväsendet — berättigas att från och med den 1 oktober 1931 utbekomma en tredjedel av samtliga honom vid beviljandet av avsked tillagda pensionsförmåner. Härtill torde emellertid riksdagens medgivande böra utverkas.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att f. d. kaptenen Lars Olof Axel Liberg må, räknat från och med den 1 oktober 1931, äga åtnjuta en tredjedel av det honom för innehavd kaptensbeställning ursprungligen tillkommande pensionsbeloppet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Hans Edsberg.